

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/35/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415010216
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5415010216.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Adriany Gallovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. júna 2016 v Žiline, o odvolaní prokurátora a obžalovaného O. J. proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/56/2015 zo dňa 29.3.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/56/2015 zo dňa 29.3.2016 v časti týkajúcej sa obžalovaného O. J. vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného O. J., nar. XX.X.XXXX v Y. W., bytom Y.
B. XXX, t.č. vo výkone väzby v ÚVTOS Žilina

o d s u d z u j e :

podľa § 188 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného O. J. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný O. J. v bode 1/ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), d), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a v bode 2/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Za toto konanie mu bol podľa § 188 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 3, ods. 7 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. na výkon tohto trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Tým istým rozsudkom mu bol podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložený ochranný dohľad na 3 roky. Zároveň podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodená strana Zábavné centrum E.K., s.r.o., so sídlom v Turanoch, bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolanie obžalovaný i prokurátor, a to len proti výroku o treste.

Obžalovaný podaním, ktoré bolo Okresnému súdu Dolný Kubín doručené dňa 15.4.2016, odvolanie prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. Namietal, že okresný súd vôbec nereagoval na jeho obhajobu prezentovanú na hlavnom pojednávaní a tiež zhrnutú v záverečnej reči jeho obhajcu. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák. Podľa jeho názoru z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní nevyplýva jednoznačný záver, že by poškodenej spôsobil následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví. Tento následok obžaloba a následne aj súd dovodzovali iba zo znaleckého posudku, ktorý však nie je jednoznačný, a za týmto účelom navrhol aj osobný výsluch znalkyne, čo však okresný súd zamietol. Tvrdil, že poškodenej už pred spáchaním skutku mala vážne psychické problémy. Následne v dôsledku ním spáchaného trestného činu síce došlo k postraumatickej stresovej poruche, avšak tá bola liečená úplne rovnakým spôsobom ako predchádzajúce psychické ťažkosti. Týmto poukazuje na tú skutočnosť, že u poškodenej nie je daný zásadný rozdiel medzi jej zdravotným stavom pred a po spáchaní skutku. Podľa neho v danom prípade sa nejedná o typickú ťažkú ujmu na zdraví, keďže poškodenej mala už pred spáchaním skutku svoje zdravie postihnuté, pričom liečba bola pred, a po útoku rovnaká. Okrem toho poukázal aj na pohnútku a jeho správanie, keď do domu poškodených nešiel s úmyslom vykonať lúpež, ale s úmyslom kradnúť z domu cenné veci. Len z dôvodu, že poškodenej sa zobudila, bol v podstate nútený použiť násilie, ktoré však nebolo veľkej intenzity, pričom poškodeným zdôrazňoval, že keď budú spolupracovať, že všetko dopadne dobre. Nechcel im ublížiť. Napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., teda že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, domnieva sa, že za danej situácie a po zohľadnení všetkých okolností daného trestného činu prichádza do úvahy korekcia trestu prostredníctvom mimoriadneho zníženia podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., nakoľko v danej veci sa skutočne nejedná o obvyklý prípad. Uložený trest vo výmere 10 rokov považuje za neprimerane prísny. Plne sa stotožnil s tým, že okresný súd v rámci odôvodnenia rozsudku argumentoval príliehavým judikátom trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline č. Jtk 10/2014 zo dňa 21.11.2014, nakoľko zo strany prokurátora skutočne išlo o určitú, z jeho pohľadu neadekvátnu taktiku, keď z jeho strany boli splnené všetky podmienky na uzavretie dohody o vine a treste. Navyše, keď svoju trestnú činnosť skutočne úprimne oľutoval a pomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti, keď pravdivo opísal všetky skutočnosti spáchaných činov vrátane spolupáchateľstva O. B., ktorá v prípravnom konaní nepravdivo popísala spáchanie lúpeže v Dolnom Kubíne. Hoci vie, že dohodovacie konanie nie je nárokové, je toho názoru, že postupom prokurátora bola narušená rovnosť prístupu k obžalovaným, keď on, na rozdiel od spoluobvinenej B., už v prípravnom konaní spíňal podmienky na uzavretie dohody, a aj tak k uzavretiu dohody na rozdiel od nej, nedošlo. Za takejto situácie mal okresný súd vzhľadom na následok trestného činu použiť ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu. Prvostupňový súd porušil zásadu zákazu dvojitého pričítania, nakoľko samotný následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví sa odzrkadlil v trestnej sadzbe a nemal by sa potom brať do úvahy pri zvažovaní možnosti, či nemožnosti mimoriadneho zníženia trestu. V ďalšom odvolateľ namietal zaradenie do výkonu trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a poukázal na ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák., ktoré umožňuje ho zaradiť do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne namietal aj dĺžku ochranného dohľadu, nakoľko túto považuje za neprimerane dlhú a to takisto v kontexte spáchaného trestného činu. S ohľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd zrušil výrok o treste rozsudku okresného súdu a sám rozhodol tak, že mu uloží úhrnný trest pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom, na výkon trestu nech ho zaradí do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, a ochranný dohľad nech mu uloží na jeden rok, resp. aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to v súvislosti s navrhovaným a zamietnutým výsluchom znalkyne MUDr. Ľubomíry Izákovéj.

Prokurátor podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 12.4.2016 odvolanie písomne odôvodnil. Odvolanie podal len proti výroku o treste a v neprospech obžalovaného O. J.. Uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu ohľadom trestu považuje vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu obžalovaného a následok, ktorý svojou trestnou činnosťou spôsobil za neprimerane mierny. Takýto trest uložený na samej spodnej hranici zákonnej sadzby považuje za príliš zhovievavý, uložený v rozpore so zásadami ukladania trestov, a preto za nezákonný. Obžalovaný O. J. sa priznal k spáchaniu zločinu lúpeže a obzvlášť závažnému zločinu lúpeže, ktoré spáchal dvoma skutkami v priebehu jedného mesiaca. Zo záverov znaleckého dokazovania je zrejmé, že poruchy správania obžalovaného O. J. sa odvíjajú od jeho disocíálnej, citovo chladnej, neempatickej, atrocitnej, osobnostnej štruktúry. Obžalovaný spáchal

obzvlášť závažný zločin lúpeže ku škode dvoch starých ľudí, pričom skutok bol spáchaný brutálnym spôsobom. Namietal použitie ustanovenia § 36 písm. l), § 38 ods. 3 a 7 Tr. zák., pričom z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zjavné, čo považoval súd za úprimné oľutovanie spáchania trestného činu. U obžalovaného nemožno vzhľadom na jeho osobnosť hovoriť o úprimnej ľútosti. Jeho vyhlásenie o vine bolo motivované očakávaním dosiahnutia čo najnižšieho trestu odňatia slobody. Samotné vyhlásenie o vine neznamena, že obžalovaný spáchanie skutku aj úprimne oľutoval. Pokiaľ okresný súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia poukázal na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu Žilina Jtk 10/2014 zo dňa 21.11.2014, prokurátor argumentoval tým, že súd takýmto rozhodnutím nie je viazaný, a preto by ho nemal používať ako odôvodnenie svojho rozhodnutia, ale svoje rozhodnutie by mal odôvodniť vlastnými úvahami. Odôvodnenie výšky uloženého trestu považoval prokurátor za príliš všeobecné a z tohto dôvodu za nepreskúmateľné. Podľa jeho názoru uložený trest obžalovanému O. J. je nezákonný a bol uložený v rozpore s ustanovením § 36 písm. l) a § 38 ods. 3 Tr. zák. K obhajobným tvrdeniam obžalovaného prezentovaným na hlavnom pojednávaní prokurátor uviedol, že obžalovaný sa priznal ku skutku zo dňa 10.6.2015 tak, ako je tento popísaný v obžalobe a tak ako je v obžalobe aj právne kvalifikovaný. Svojím konaním spôsobil poškodenú X. W. ťažkú ujmu na zdraví bez ohľadu na to akým spôsobom a akou chorobou trpela pred týmto skutkom. Obžalovaný poškodenú zviazal ruky, nohy a ústa, pristúpil k jej manželovi, ktorého udrel teleskopickým obuškom, následne naňho skočil a začal ho dusiť a nakoniec ho zviazal remeňmi vytrhnutými z tašky na notebook. Poškodení si zo strany obžalovaného vytrpeli násilie, ktoré nemôže zostať bez povšimnutia a následku prejaveneho v treste, ktorý nielen páchatela, ale aj iných odradí od páchania takejto trestnej činnosti. Prokurátor je toho názoru, že uložený trest by nebol primeraný ani v prípade, keby obžalovaný nespáchal druhý zločin lúpeže zo dňa 19.5.2015. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Žiline výrok o treste napadnutý odvolaním zrušil a nahradil ho vlastným výrokom, ktorý bude primeraný povahe spáchania skutku, osobe páchatela a bude reflektovať následok a priebeh trestných činov. Za primeraný považuje trest odňatia slobody vo výmere minimálne 12 rokov tak, ako to uvádzal aj v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní dňa 29.3.2016.

Podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 26.4.2016 sa prokurátor vyjadril k odvolaniu obžalovaného. Podľa jeho názoru prvostupňový súd postupoval správne a zákonne, keď pri rozhodovaní o treste nezobral do úvahy námietky obžalovaného ohľadom následku spôsobeného obzvlášť závažným zločinom lúpeže, ktorý obžalovaný spáchal dňa 10.6.2015. V uvedenom prípade sa jedná o ťažkú ujmu na zdraví, pričom Trestný zákon nerozlišuje typické a atypické ťažké ujmy. Pokiaľ ide o pohnútku obžalovaného závery obžalovaného o tom, že bol nútený použiť násilie len potvrdzujú jeho osobnostné črty, na ktoré poukázal v odvolaní. Obžalovaný totiž mohol po zistení, že sa v rodinnom dome niekto nachádza, z tohto odísť a nekonať tak, ako konal. Ohľadom možnosti uzavretia dohody o vine a treste správne obžalovaný uvádza, že toto konanie nie je nárokové, a preto jeho úvahy o taktike okresnej prokuratúry a porušenie rovnosti prístupu k obžalovaným sú z pohľadu uloženého trestu irelevantné. Obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., pričom toto urobil dobrovoľne a bol poučený súdom o následkoch takehoto vyhlásenia. U obžalovaného neboli splnené zákonné podmienky na použitie mimoriadnych ustanovení pri ukladaní trestu. Zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, ako aj dĺžku ochranného dohľadu pokladá prokurátor za zákonné.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril i obžalovaný, a to podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 19.4.2016. Oproti názoru obžaloby tvrdil, že trest, ktorý mu bol uložený je neprimerane prísny. Nesúhlasil s výhradou prokurátora o nesprávnosti použitia a zohľadnenia poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písm. l) Tr. zák. Rovnako nesúhlasil s názorom prokurátora o použití judikátu trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline. I keď súd nie je viazaný týmto rozhodnutím, podľa jeho názoru v danej veci bolo možné tento judikát aplikovať. Napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. zák., na uvedenom nič nemení v súvislosti s trestom, pretože tento je ukladaný aj v závislosti na spôsobenom následku. Navrhol, aby krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Prihliadal pritom i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného i prokurátora bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným

subjektom, avšak iba odvolanie prokurátora je opodstatnené, a to z dôvodu, že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona a tiež, že uložený trest obžalovanému O. J. bol uložený v takej výmere, ktorá je v rozpore s hľadiskami určenými v zásadách pre ukladanie trestov podľa § 34 Tr. zák..

K odvolaniu obžalovaného O. J. krajský súd uvádza, že z predloženého súdneho spisu, najmä zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 8.2.2016 (č.l. 634) je zistiteľné, že obžalovaný O. J. po prednesení obžaloby a poučení, okrem iného i podľa § 257 ods. 1 Tr. por., vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Procesným dôsledkom takéhoto vyhlásenia je nemožnosť podať odvolanie proti rozsudku vo výroku o vine a tiež po prijatí tohto vyhlásenia tá skutočnosť, že súd ďalej vedie dokazovanie už len zamerané na otázky dôležité z hľadiska uloženia trestu, náhrady škody, resp. uloženia ochranného opatrenia.

S poukazom na uvedené postup prvostupňového súdu po podaní obžaloby, týkajúci sa výroku o vine obžalovaného, bol správny. Tiež treba uviesť, že tento postup odvolaním prokurátora, ani odvolaním obžalovaného nebol spochybnený, ani napadnutý. Tu treba obžalovaného i jeho obhajcu upozorniť, že súčasťou vyhlásenia obžalovaného bola i jeho odpoveď na okruh otázok taxatívne uvedených v ustanovení § 257 ods. 5 Tr. por., kde okrem iného uviedol, že rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, bol oboznámený s trestným sadzami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu, a dobrovoľne sa priznal a uznal vinu za spáchané skutky (§ 333 ods. 3 písm. f/, g/, h/ Tr. por.).

S ohľadom k uvedenému odvolací súd preskúmal i zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného O. J. a zistil, že v tomto procesnom postupe prvostupňový súd nepochybil a neporušil žiadne procesné ustanovenia. Priznanie viny obžalovaného bolo prijaté v súlade so zákonom a stalo sa nemenným. V tejto súvislosti odvolací súd len konštatuje, že rovnako ako okresný súd, ani odvolací súd nemal žiadne dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe, a preto priznanie viny obžalovaným považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného obžalobou. Zákonu zodpovedá i procesný postup prvostupňového súdu pokiaľ nevykonal dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutkov. Následne ani krajský súd v rámci odvolacieho konania potom nemohol preskúmať, meniť alebo spochybňovať skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa prezentované vo výroku o vine. Pokiaľ krajský súd preskúmal právne posúdenie skutkov z hľadiska správnosti použitých zákonných ustanovení pre označenie a kvalifikáciu žalovaných skutkov bez pochybností uzatvára, že konanie obžalovaného O. J. v bode 1/ zodpovedá právnej kvalifikácii obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c), d), ods. 3 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. a tiež právnej kvalifikácii prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a v bode 2/ právnej kvalifikácii zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. V tejto súvislosti odvolacie výhrady obžalovaného týkajúce sa následku, v podobe ťažkej ujmy, ktorý následok jeho konaním nastal, sú neopodstatnené a postup prvostupňového súdu, keď odmietol vykonať dôkaz osobným výsluchom znalkyne bol správny. Obžalovaný O. J. vyhlásením, že je vinný a prijatím tohto vyhlásenia súdom sa vzdal práva na prerokovanie svojej veci pred nestranným a nezávislým súdom na hlavnom pojednávaní. Zároveň týmto vyhlásením prejavil súhlas, aby mu súd uložil trest bez dokazovania viny. Úvahy obžalovaného prezentované prostredníctvom obhajcu, keď v súvislosti s výrokom o treste poukázal na ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák. a v tejto súvislosti spochybnil správnosť a zákonnosť uloženého trestu sú neakceptovateľné, a podľa názoru odvolacieho súdu tiež neodborné a nemajúce oporu v zákone. Tvrdenie obžalovaného, že do domu poškodených nešiel s úmyslom vykonať lúpež, ale s úmyslom kradnúť a len z toho dôvodu, že poškodená sa zobudila, bol v podstate nútený použiť násilie, pričom poškodeným zdôrazňoval, že keď budú spolupracovať, že všetko dobre dopadne, je prejavom absolútnej necitlivosti, nízkeho právneho vedomia a absencie úprimnej ľútosti. Práve toto správanie obžalovaného, jeho prejav a vnútorný postoj k svojej trestnej činnosti je dôvodom vylučujúcim použitie poľahčujúcej okolnosti podľa § 37 písm. l) Tr. zák. Aby súd priznanie obžalovaného k spáchaniu trestného činu v akejkoľvek podobe hodnotil v jeho prospech, musí svedčiť o jeho snahe po náprave a nesmie byť urobené len formálne. Navyše priznanie k spáchaniu trestného činu samo osebe bez úprimnej ľútosti nevyvoláva účinky, ktoré by mohli byť obžalovanému na prospech.

Vzhľadom na uvedené krajský súd uzatvára, že prvostupňový súd pochybil, keď pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vyhodnotil priznanie obžalovaného, v takej podobe ako ho učinil obžalovaný, ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 37 písm. l) Tr. zák. a keď následne ukladal trest za použitia § 38 ods. 3 Tr. zák. Rovnako sa krajský súd nestotožňuje a považuje za nesprávne ak súd prvého stupňa poukázal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline č. Jtk 10/2014 zo dňa 21.11.2014, pretože tento je v predloženej veci nepoužiteľný a neakceptovateľný. Ak sa obžalovaný v odvolaní v súvislosti s týmto judikátom dovoľával korekcie trestu prostredníctvom mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., takáto jeho odvolacia výhrada neobstojí, a mimoriadne zníženie trestu u obžalovaného by bolo v rozpore s citovaným právnym ustanovením, pretože pre takýto postup nie sú naplnené zákonom ustanovené podmienky. Obžalovaný v odvolaní namietal i jeho zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého súd môže zaradiť páchateľa aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť zaradený podľa odseku 2 citovaného právneho ustanovenia zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchateľa za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Zaradenie obžalovaného O. J. na výkon uloženého trestu do ústavu s maximálnym stupňom stráženia si vyžaduje práve závažnosť trestných činov, ktorých sa dopustil a miera jeho narušenia. I podľa názoru odvolacieho súdu jeho náprava môže byť lepšie zaručená len v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Zaradenie obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia zodpovedá zákonu, a preto krajský súd prevzal tento správny a zákonu zodpovedajúci výrok prvostupňového súdu i do tohto svojho nového rozhodnutia. Ak prvostupňový súd uložil obžalovanému ochranný dohľad, postupoval tak súladne s ustanovením § 76 Tr. zák. a krajský súd sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu pokiaľ ochranný dohľad uložil na 3 roky, pretože ide o ochranné opatrenie, ktoré je súčasťou tzv. nútenej postpenitenciárnej starostlivosti, ktorá je nevyhnutná na dovŕšenie nápravy páchateľov obzvlášť závažných zločinov. U obžalovaného O. J. s ohľadom na predchádzajúce odsúdenie a i teraz súdenú trestnú činnosť nemožno očakávať, že bez nútenej postpenitenciárnej starostlivosti bude viesť riadny život.

S poukazom na uvedené považoval krajský súd odvolacie výhrady obžalovaného O. J. za nedôvodné, a preto jeho odvolanie postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaného proti výroku o treste považoval krajský súd za dôvodné. Tvrdenie odvolateľa, že trest uložený obžalovanému O. J. prvostupňovým súdom, vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu obžalovaného a následok, ktorý trestnou činnosťou spôsobil, treba považovať za neprimerane mierny, odvolací súd akceptoval. Rovnako odvolací súd akceptoval odvolaciu výhradu prokurátora pokiaľ uviedol, že trest, ktorý bol obžalovanému O. J. uložený je v rozpore so zásadami ukladania trestov, a preto je nezákonný. Dôvodne prokurátor namietal priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák., teda že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval. Pokiaľ prokurátor na verejnom zasadnutí modifikoval ním podané odvolanie tak, že navrhol obžalovanému uložiť trest za použitia § 38 ods. 5 Tr. zák., a tiež žiadal použiť pri ukladaní trestu ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., odvolací súd pri ukladaní trestu takto nepostupoval, pretože takýto postup by bol pre obžalovaného neprimerane prísny. Krajský súd poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti u obžalovaného nezistil. Za takejto situácie postupoval podľa § 38 ods. 7 Tr. zák. a obžalovanému ukladal úhrnný trest odňatia slobody za podmienok uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák. Základná trestná sadzba pri obzvlášť závažnom zločine lúpeže podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. je v rozpätí od 10 rokov do 15 rokov. Upravená trestná sadzba v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. je od 10 rokov do 20 rokov. Pokiaľ krajský súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov, teda v dolnej polovici upravenej trestnej sadzby, ukladal obžalovanému trest podľa základných zásad ukladania trestov upravených v § 34 Tr. zák. V prípade obžalovaného O. J. ide o osobu, ktorá má v odpise registra trestov dva záznamy. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/71/2010 zo dňa 3.11.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/3/2011 zo dňa 2.2.2011 bol uznaný vinným pre rôznu trestnú činnosť, okrem iného i pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých. Okrem toho rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/92/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina, sp.zn. 2To/81/2012 zo dňa 27.8.2012 bol obžalovaný ako mladistvý právoplatne uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. a za toto konanie mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu pre mladistvých. Týmto rozsudkom bol

zároveň zrušený výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/71/2010 zo dňa 3.11.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina, sp.zn. 3To/3/2011 zo dňa 2.2.2011, teda obžalovaný je osoba náchylná k páchaniu trestnej činnosti, dokonca trestnej činnosti tej istej povahy. Trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov si vykonal dňa 25.11.2014. Ani nie 6 mesiacov od prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody sa dopustil teraz súdeného skutku pod bodom 2/ a následne dňa 10.6.2015 skutku uvedeného pod bodom 1/. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že obžalovaný počas výkonu trestu odňatia slobody bol 20-krát disciplinárne riešený. Disciplinárne odmenený počas výkonu trestu nebol. Z uvedeného možno vyvodíť, že predchádzajúci súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov nevedol k náprave a prevýchove obžalovaného a v krátkom čase po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa dopustil teraz súdených skutkov. Zjavne predchádzajúci trest z hľadiska účelu - individuálnej prevencie trestu, a teda prevýchovy páchatela sa minul svojmu účinku a na obžalovaného nemal žiadny vplyv. Za takejto situácie je namieste naplniť účel trestu aspoň z hľadiska jeho generálnej prevencie, a teda odrazenia iných od páchania trestných činov a ochrany spoločnosti pred prípadnými ďalšími kriminálnymi aktivitami obžalovaného po čo najdlhší čas jeho izoláciou vo výkone trestu odňatia slobody. Preto krajský súd obžalovanému sprísnil trest a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcom, závažnosť trestných činov, ktorých sa obžalovaný dopustil a miera jeho narušenia si vyžiadali, aby bol zaradený na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, kde bude lepšie zaručený proces jeho prevýchovy. Rovnako na dovŕšenie jeho nápravy bolo potrebné mu uložiť ochranný dohľad a ochranný dohľad uložený na 3 roky je u obžalovaného potrebný a dôvodný.

Keďže odvolanie prokurátora bolo dôvodné, krajský súd pochybenia prvostupňového súdu na ktoré prokurátor poukázal napravil sám týmto svojim novým rozhodnutím tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.